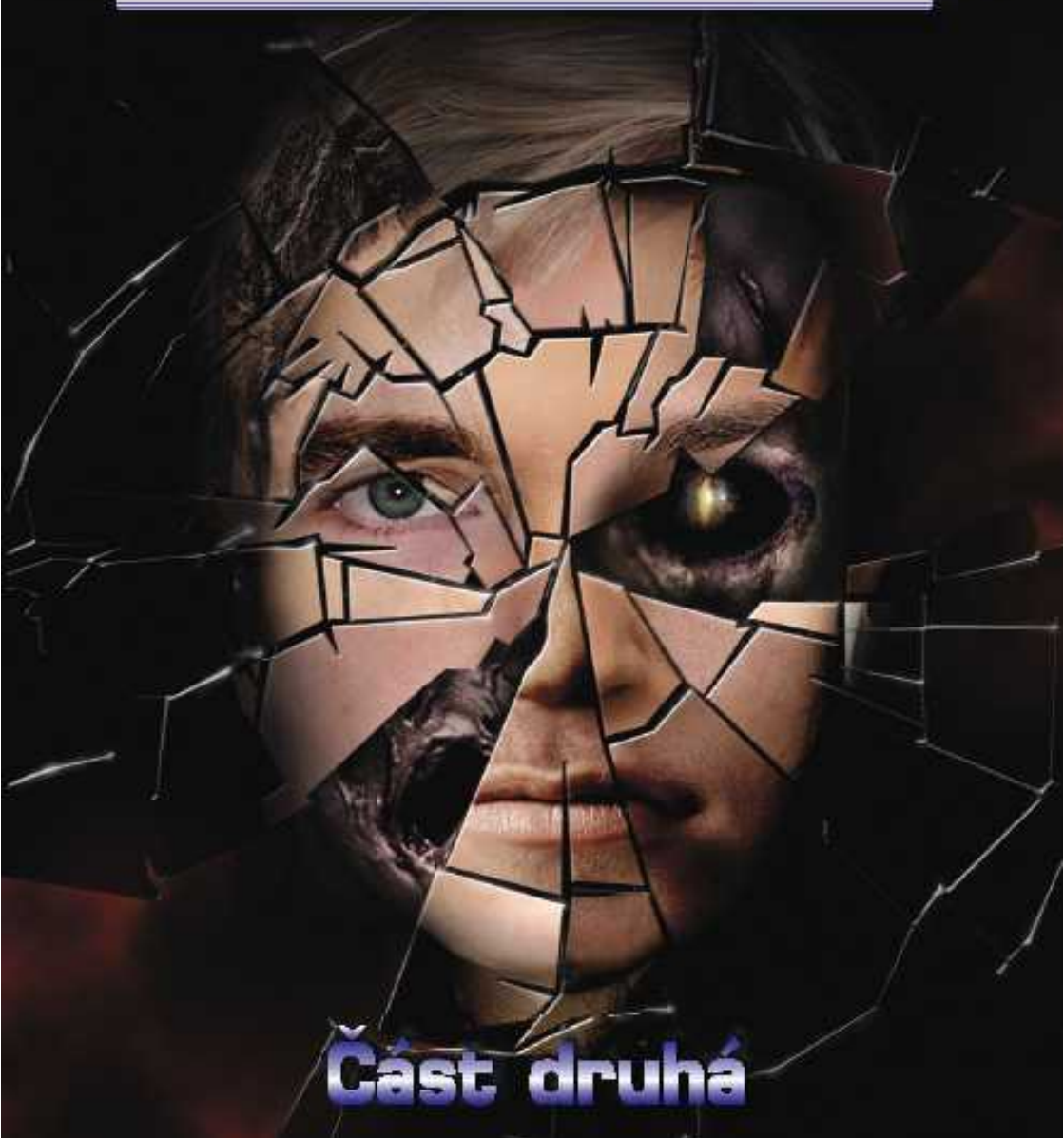

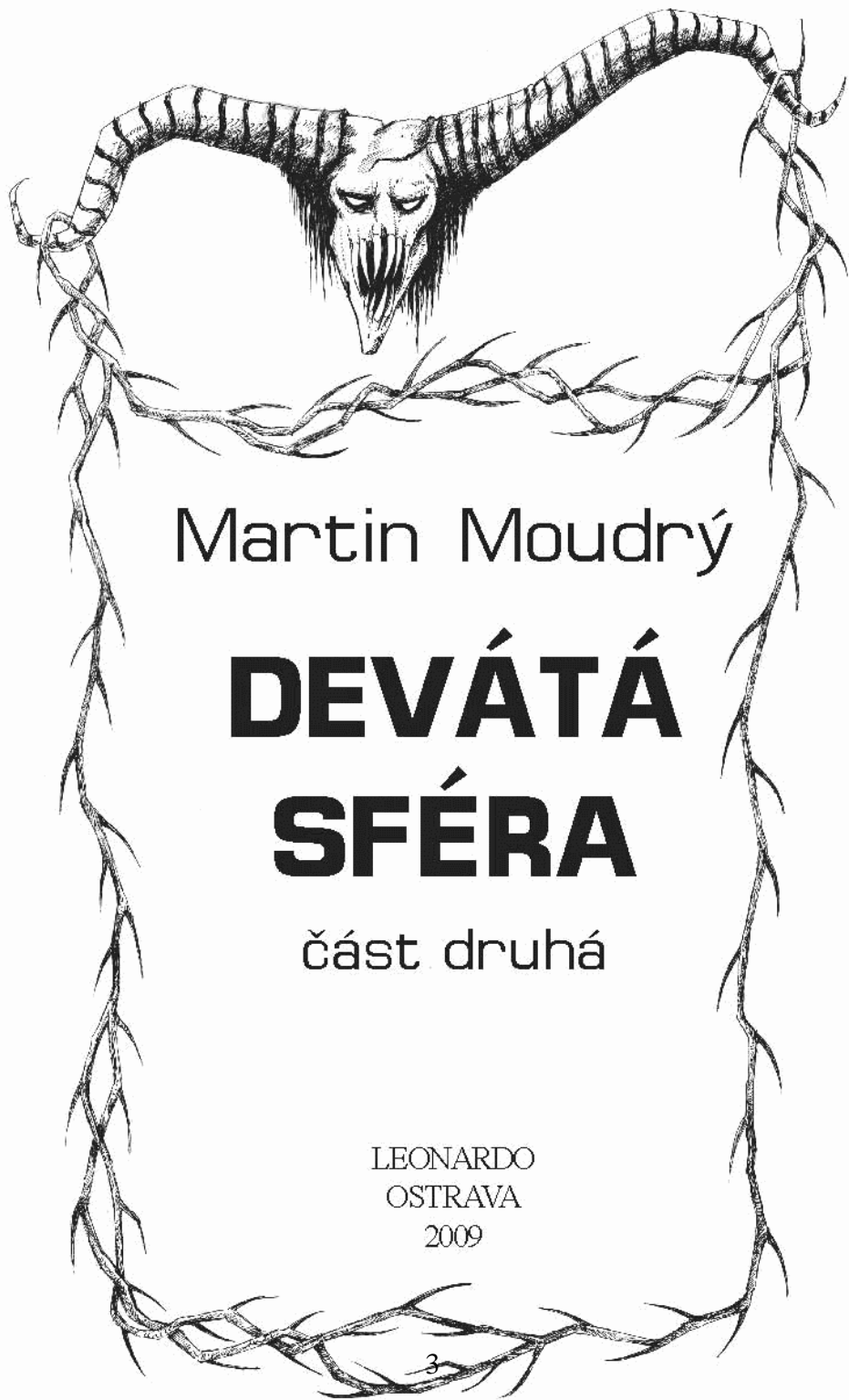
MARTIN MOUDRÝ
DEVATÁ SFERA

Část druhá

LEONARDO
OSTRAVA

Martin Moudrý

DEVÁTÁ SFÉRA

část druhá

LEONARDO
OSTRAVA
2009

Martin Moudrý
DEVÁTÁ SFÉRA 2

Copyright © 2009 by Martin Moudrý
Cover & Illustrations © 2009 by Martin Izák & Jana Komárková
For Czech Edition © 2009 by Lenka Pilchová – Leonardo

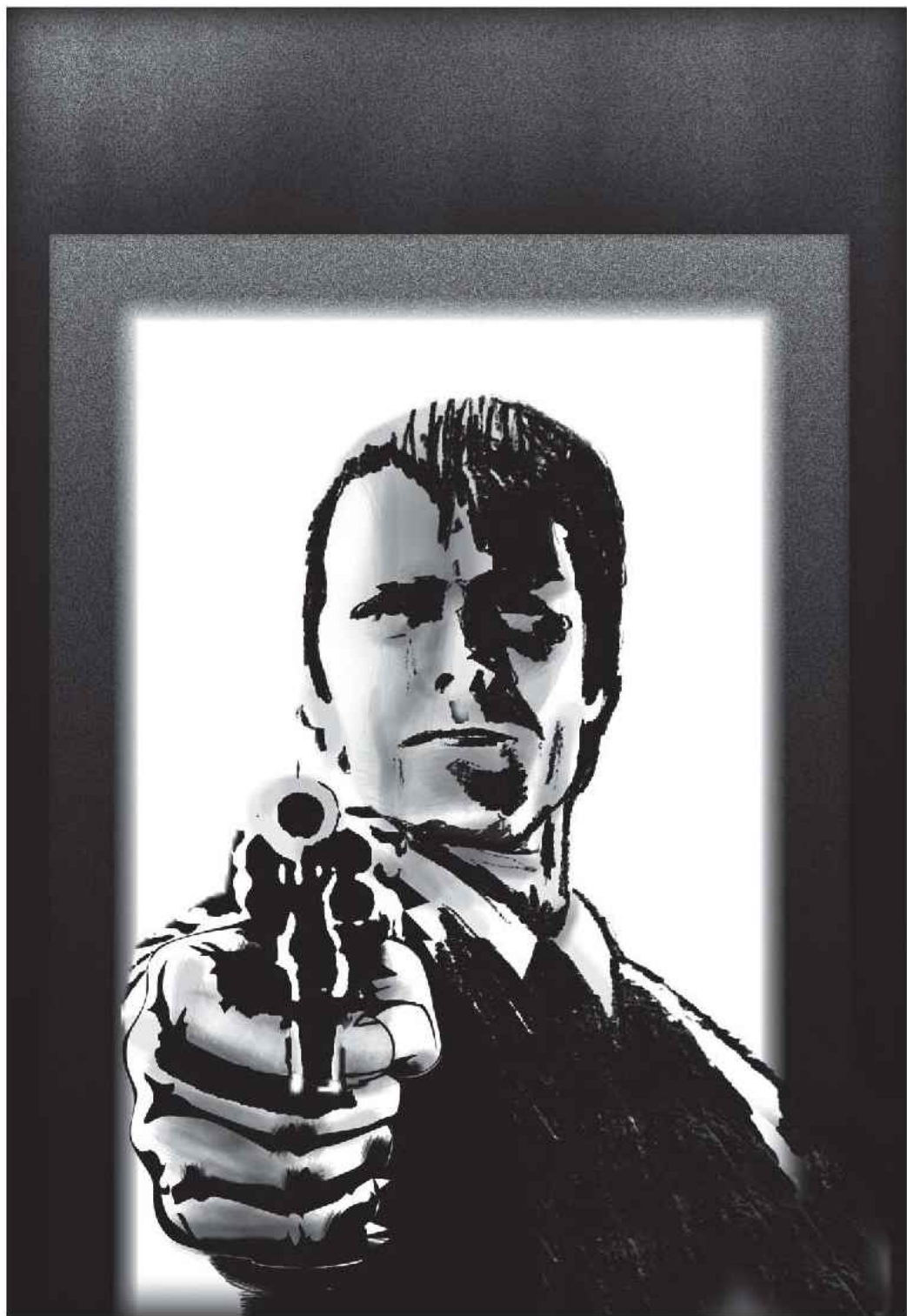
ISBN PDF: 978-80-7477-009-8
ISBN PDF pro čtečky: 978-80-7477-010-4
ISBN ePub: 978-80-7477-011-1
ISBN Mobi: 978-80-7477-012-8

*Eudoxovi, Saille a vůbec všem věrným čtenářům.
A hlavně a především Ondřeji Čadovi
za jeho nedocenitelnou pomoc
při práci na této knize.*

Podle skutečné události

Obsah

PENZION U LEVA.....	8
KOŠICKÉ LETIŠTĚ	30
U SATANOVA VOCASU	52
OBŘAD	81
LOKI.....	101
GABRIELLE	123
ASTAROTH.....	141
PŘÍPRAVY.....	176
BRÁNA	205
DEVÁTÁ SFÉRA	221
AKSATER.....	255
BOŽÍ NÁSTROJ	278
LUCIFERŮV PALÁC.....	298
EPILOG	310

PENZION U LEVA

Nevím, jak jsem na něco takového mohl zapomenout. Přece jsem si jasně vzpomínal, jak v těle satanistického vandraka uvažuji nad tím, kolik mám času, než mě začnou lovit. Jak jsem se nezdržoval podružnostmi a ihned vyrazil najít svůj lidský úkryt. Jak jsem měl i přes pocit blaha z povedeného útěku docela nehezky strach. Jak jsem věděl, že jediný způsob, jak se vyhnout návratu do Pekla, je pozbytí vědomí vlastního já.

A teď si tady kouzlím, přivolávám bouře, likviduju ruské letecké síly.

Kurva na devátou!

Měl jsem chuť si nafackovat, ale to by mohlo přilákat pozornost pomalu se vzdalujícího muže.

A to bych vážně nerad.

Nevím, kdo to přesně je. Nevím, jak se jmenuje. Nevím, co chtěl dokázat tím, že mě donutil opustit tělo mladého vojáka. Ale mám silný pocit, že efekt mého zabití měl být jiný, než pouhé další převtělení. A že by tedy bylo navýsost nemoudré dát mu nějak najevo, že jsem jeho zásah přežil.

Otočil jsem se na podpatku a pomalým, šouravým krokem vyrazil pryč od ohně, pryč od muže v saku, pryč od auta zapasovaného do příkopu.

*

Šoural jsem se asi pět minut. Pak jsem obezřetně zastavil, ohlédl se přes rameno. Muž zmizel, auta si zatím nikdo nevšímal. Pochopitelně. Hořící domy, rozmlácené letadlo a vůbec všeobecná spoušť po našem přistání přitahovala veškerou pozornost jak seběhnutého davu, tak složek státní moci.

Otočil jsem se, připraven zase se rozpajdat pryč. Na město se snášel večer, začalo se šerit. Přesto bylo pořád celkem slunečno, nikde žádná mlha. Jen černý hustý kouř, ale ten vanul na opačnou stranu.

Zkrátka a dobře, kdyby tu chlapík pořád ještě byl, nemohl bych ho přehlédnout.

Tiše jsem poděkoval všem silám pekelným, sevřel staré ruce na madlech berlí a zařadil zpátečku. Bílá škodovka stála pořád nehnutě. Doufám, že ten chlap neprostřelil jednou ranou hlavu i Simoně.

*

„Seš v pořádku?“ zlehka jsem zaťukal na krví zacákané okénko. Většina mého mozku stačila hezky stéct, takže bylo i vidět dovnitř. Simona spočívala hlavou na volantu, tělo bezvládné. Na moje ťukání nereagovala.

„Sakra, holka, prober se!“ zaťukal jsem o dost rázněji. Namrzlé klouby mě prudce zabořily, ale to byl jediný efekt, jakého jsem dosáhl. Děvče stále nevědělo o světě.

Rozhlédl jsem se po okolí, nezaregistroval nikoho, kdo by si mě všímal. Otevřel jsem dveře spolujezdce, pomohl svému bývalému tělu uvolnit mi místo, seškrábl ze sedadla většinu mozkové hmoty. Pak jsem se usadil, zabouchl dveře a rázně dívku propleskl.

„Nechte mě, budu křičet!“ vzpamatovala se Simona nečekaně rychle. Na čele měla hluboký otlak od volantu, ale jinak vypadala v pořádku.

„Klídek, holka, to jsem já,“ narovnal jsem si zpětné zrcátko tak, abych aspoň viděl, jak vypadám.

„Kdo já?“ vykulila oči Simona.

„Tvůj Mistr, kdo jiný,“ zakroužil jsem nad tou nechápavostí hlavu. Ze zrcátka na mě zatím vykoukla vrásčitá tvář s prasečíma očkama, solidní sbírkou vrásek a sněhobílými vlasy. Znechuceně jsem si je prohrábl. Mastné lupy se začaly sypat.

„To je hnus,“ ucedil jsem, zatímco na mě Simona pořád zírala. Nevím, jak to udělám, ale budu si muset opatřit jiné tělo. V tomhle bych při něčem akčnějším nevydržel ani dvě minuty. A kromě toho smrdím.

„No tak, nekoukej na mě a jed'. Tomu autu se nemohlo nic stát,“ zavrčel jsem nerudně. Kruhovou dírkou po průstřelu dovnitř foukalo a mně začínala být vážně docela zima. Sice je to velice motivující pocit, ale já teď na nějaké užívání si lidství nemám náladu. Ten zásah Mocností mě rozhodil víc, než jsem si byl ještě před chvílí ochoten připustit. A kromě toho jsou pocity v tomhle těle takové... nedomrlé.

Simona nastartovala, zařadila, šlápla na plyn. Kola zabrala, namrzlé bláto vystříklo. Skoro jsem až použil telekinezi, ale včas jsem se zarazil. Od téhle chvíle se bude magie používat jen v těch nejkrajnějších případech.

Motor zaječel v maximálních otáčkách, Simona prošlápla plyn, kola konečně pořádně zabrala. Auto vyletělo z příkopu jako vystřelené. Být příkop o pár centimetrů hlubší, nikdy bychom se z něj nedostali.

„Kam pojedeme, Mistře?“

„Po téhle silnici, pak ti řeknu.“ Původně jsem měl naplánováno projet na jeden zátaž celé Slovensko. Teď, s dírou v předním skle a krví z mé bývalé hlavy po celém interiéru se to už nejevilo jako ten nejlepší nápad. Minimálně na hranicích by z toho mohl někdo dostat i šok.

„A jed' povolenou rychlostí, sakra,“ dodal jsem ještě a začal se prohrabávat příhrádkou. Někde by tu měla být automapa nebo něco takového.

Automapa tam skutečně byla. Roztáhl jsem ji třesoucíma se rukama, chvíli do ní tupě zíral, ale nakonec jsem se zorientovat dokázal. Na kraj se zatím sneslo šero, Simona rozsvítila světla. Ve voze začala být taková zima, že jsem ani necítil papír v prstech.

Topení pochopitelně nefungovalo.

Zamumlal jsem cosi o zasrané smůle a znovu se ponořil do mapy. Jestli tomu rozumím dobře, měl by tady poblíž být takový menší penzion. Reklama na něj se skvěla v pravém horním rohu mapy, nechyběla adresa a minimapka. Když jsem to srovnal s tou velkou mapou, dokázal jsem po několika perných chvílích Simoně říct, kudy jet a kam.

Ta zima mě snad zabije.

*

„Zastav,“ rozkázal jsem, když se penzion „U leva“ ocitl asi dvě stě metrů před námi. Simona je skutečně dokonalé stvoření – byla by snad schopná vjet s prostřeleným, zakrváceným autem přímo na parkoviště penzionu.

Zaparkovali jsme auto mezi dva paneláky, rozhlédli se na všechny strany a vystoupili. Šero se zatím stačilo změnit v tmu, za což jsem rozhodně nebyl nevděčný. Sedlá, páchnoucí krev tak není zvenčí skoro vůbec vidět.

„Máš nějaké peníze?“ otázal jsem se dívky. Vzápětí jsem ji umlčel pohybem ruky. V poskládané, nažehlené uniformě jsou zapomenuté bankovky věci dost nepravděpodobnou. To já bych na tom mohl být o něco líp.

Nevím, jak jsou na tom slovenští důchodci, ale podle obsahu mé potrhané, mastné peněženky to není vůbec slavné. Jedna pětistovka, dvě stokoruny. Kromě toho jsem zjistil, že Slováci mají nehezké, výtvarně nezajímavé peníze. Začínám to tady mít vysloveně nerad.

„Z toho hotel pro dva nezaplatíme,“ informoval jsem Simonu o našem finančním stavu.

„Co budeme dělat, Mistře?“

Zavrčel jsem cosi nesrozumitelného a rozhlédl se po okolí. Tma ještě zhoustla, okolí začalo být celkem liduprázdné. Jen v dálce jsem zahlédl jakéhosi kluka, pomalu se loudajícího k nám.

„Myslíš, že bys tamtoho mládence dokázala přesvědčit k rychlovce v travě?“ zadíval jsem se dívce zkoumavě do očí. Kdyby

se jí něco takového podařilo, mohl bych se já nenápadně přiblížit, klepnout ho berlí po hlavě a zabavit mu peníze na svačinu. Jednoduché, účinné, magie prosté.

„V trávě? Dyt' je kosa!“ zaprotestovala Simona.

Pomyslel jsem si cosi o zhýčkanosti dnešní mládeže a bezradně pokrčil rameny. V tom minulém těle bych prostě došel ke klukovi, strčil mu nůž pod krk a peníze by byly hned. Takhle jsem neměl nůž, sotva jsem ohýbal prsty a kluk by mi dokázal utéct i v situaci, že by měl obě nohy svázané.

No co, bude se muset improvizovat.

„Kdyby chtěl utíkat, skoč po něm,“ instruoval jsem Simonu. Sám jsem se pomaličku rozpajdal směrem k blížícímu se klukovi.

Ty berle už mě začínají taky pěkně srát.

*

„Mládenče, mohl bys prosím tě na slovíčko?“ pravil jsem traslavým hlasem, když studentík dorazil na komunikační vzdálenost. V očích mu zablesklo podezřením, ale hned vzápětí následovala myšlenka na to, že takové trosky se jistě není třeba bát. To si mimochodem domýšlím. Nějak nemám nervy ani na to, abych použil prostou telepatii.

„Jasně, čo potřebujete?“

„Tady s vnučkou nás okradli,“ ukázal jsem pohledem na zkroušeně se tvářící Simonu. „Nemáme peníze na vlak a jsme z Čech, jak jsi asi poznal. Nemohl bys nám půjčit aspoň pětistovku? Pánbůh... au, kurva! Chci říct, udělal bys dobrý skutek.“

Kluk si mě po mém bolestivém vyjeknutí změřil ještě o řád podezíravěji, na Simonu se ani nepousmál a na očích jsem mu viděl, že kvapný úprk není daleko.

Vykouzlíl jsem na svrasklé tváři přátelský úsměv, Simona postoupila o krok dopředu a důvěrně ho chytila za ruku.

„Prosím. Moc bys nám pomohl,“ svůdně na něj zamávala dlouhými řasami.

Myslím, že za normálních okolností by to bývalo stačilo. Dokonce i takhle pozdě navečer, dokonce i za doprovodu páchnoucího důchodce. Kluk by se nechal normálně zblbnout.

Jenže to by Simona nesměla mít na obličejí přilepený kousek mého bývalého mozku. Hezky i s rudou čmouhou.

Já i kluk jsme si toho všimli ve stejný okamžik. On vytřeštil oči, já duchapřítomně pustil berli a popadl ho za loket.

Mladík zaječel, vyškubl se Simoně. Já upustil druhou berli a chytil ho pod krkem. Mocnosti nebo ne, bez magie to zkrátka nepůjde.

Kluk mě nabral kolenem mezi nohy, má telepatická sonda se zabodla do jeho mysli. Jeho hnědé vytřeštěné oči pohlédly do mých, celý svět se zhoupł.

Telepatie odumřela.

Zalupal jsem po dechu.

Svět se roztočil, já najednou nemohl dýchat, ozvalo se příšerné ječení. Všechno kolem nás ztratilo barvy, celý svět pohltila temnota.

*

Ta probuzení začínají být vážně otravná. Do nosu mě udeřil povědomý zápach, na uši zaútočila série plesknutí. Otevřel jsem oči, vzepjal se na lokti. V očích mě zabořilo světlo sodíkové výbojky.

„Jestli na mě sáhneš, tak ti ukopnu hlavu!“ odskočila ode mě Simona. Hlava nehezkého staříka, kterou před chvílí jemně podpírala levačkou, dutě křápla o beton.

„Klidně mu tu hlavu o ten chodník rozmlať, mně je to jedno,“ odvětil jsem a začal se škrábat na nohy.

„Tobě ukopnu hlavu, zůstaň ležet!“ zaječelo děvče.

„Jestli chceš, tak klidně ležet zůstanu, ale to by ses musela přitulit ke mně. No a na to je podle tebe moc zima,“ ušklíbl jsem se ironicky.

„M... Mistře?“

„Jasně,“ vyšvihl jsem se na nohy. „Vem mu peněženku a mizíme, než se zase někdo objeví. Důchodce zabít dvěma nezletilými, už se vidím ve zprávách.“

Simona s mírně vytřeštěným pohledem vylovila staříkovu hotovost, peněženku štitivě zahodila a pak už nás pohltila tma panující mezi paneláky.

*

„Tak jak jsme na tom?“ usadil jsem se na napůl zdevastované lavičce, mladíkův batoh mezi kolena. Při zběžné prohlídce jsem objevil pár stovek, jednu kreditku a poměrně nový mobil. Taky občanku téměř vonící novotou. Mé současné tělo se jmenuje Marian Dulák, je mu šestnáct a nejspíš fetuje. To poslední jsem nezjistil z občanky, ale z malého nenápadného pytlíku ukrytého na dně batohu. Já se v drogách nevyznám, ale Simona k sušené drti znalecky přičichla a prohlásila ji za marihuanu.

Spokojeně jsem se usmál – to se bude ještě hodit.

„Neznáš nějaký figl, jak z tohohle vyrazit prachy bez znalosti PINu?“ otočil jsem zlatavou kartu v prstech.

„Ne. Ale zkuste se podívat do mobilu, třeba tam má ten PIN napsaný.“

Pochybovačně jsem vzal titěrný přístroj do ruky a zkusmo polaskal pár tlačítek. Málem se mi podařilo zavolat Marianově matce, dvakrát jsem telefon vypnul, ale nakonec jsem se do toho telefonního seznamu dostal. Nechápu, kdo tahle zmatená ovládání navrhuje.

„Pa’á, Pedros, PIN!“ zvolal jsem překvapeně. „Chytrá holka!“

Simona se potěšeně zapýřila, já naházel skromný majetek včetně vypnutého telefonu zpátky do batohu.

Jde se vybírat.

*

Vedle penzionu se nachází jakýsi hypermarket. V českých obchodčících bankomaty bývají.

Na Slovensku je tomu nejinak.

Zastrčil jsem plastický obdélníček do příslušného otvoru a se zatajeným dechem vyřukal čtveřici čísel. Bankomat zachrčel, na obrazovce se objevilo menu.

Zkusmo jsem zadal požadavek výběru pěti tisíc, i když jsem v úspěch moc nevěřil. Drogově závislí mívají na účtech spíš dluhy, než co jiného.

Ale překvapení číhají na každém kroku.

Automat mě vyzval k odebrání karty, já tak učinil a ze škvíry vyjelo pět modrých papírků.

Jde se bydlet.

*

Penzion „U leva“ disponuje moc hezkou a milou recepční. Tady taky mají stylovou restauraci hned u vchodu, krb s plápolajícím ohněm a velkou, dřevěnou kasičku ve tvaru titulního lva. Pojmenovat penzion po takové nicotnosti mi sice přišlo poněkud podivné, ale rozhodl jsem se nad tím nehlobat. Zírat do výstříhu recepční vyplňující naše účtenky bylo daleko příjemnější.

„Dvetisíc dvestopětdesiat,“ zašveholila dívčina libozvučnou slovenštinou a předložila mi účtenku k podpisu spolu s vrácenou občankou. To mi mimochodem dost pomohlo – nějak jsem si nebyl schopen vzpomenout, jak se tentokrát jmenuju a kdybych si to teď nepřčetl z průkazu ležícího na pultě, asi bych byl tak trochu v loji. Ale štěstí občas přeje i démonům.

Neuměle jsem se podepsal, odpočítal požadovanou částku a nechal si vrátit drobné. Simona vyrazila do schodů s klíčem a ovladačem televize v rukou, já se naposledy usmál na recepční. Odhadem jí může být tak maximálně osmnáct a je docela možné, že se tady po večerech nudí. Tuhle noc se tedy nudit nebude.

Ale nejdřív práce, pak zábava.

Ubytovali jsme se se Simonou v hezkém podkrovním pokojíku, dívka se šla osprchovat a já se zatím zálibně podíval na svůj nový kukuč do zrcadla visícího vedle dveří. Nevypadám vůbec špatně. Dá se říct, že zatím vypadám nejlíp za posledních x let. Výrazné lícní

kosti, husté hnědé vlasy, štíhlá postavička. A k tomu mládí... Úžasné, nádherné mládí.

Přetáhl jsem si mikinu přes hlavu, zbavil se trika. Tenhle kluk vážně nevypadá vůbec špatně. Žádné přehnané svaly z posilovny, spíš přirozená ladnost. Hladká, hebká kůže, skoro žádné chlupy. Spokojeně jsem se na své nové tělo usmál. Jestli slečna dole v recepci odolá něčemu takového, tak nejsem démon. Sakra, vždyť i já sám bych si dal říct.

Simona se vynořila ze sprchy zabalená v dlouhém bílém ručníku. Uznale si změřila moje nové tělo a v očích jí zasvítilo podobně jako mně. Ten kluk se nám evidentně líbí oběma.

Se spokojeným úsměvem jsem ze sebe shodil zbytek oblečení, zaregistroval Simoniny zářící oči a šel se taky osprchovat. I zbytek mého těla je moc hezký na pohled a vybavený jsem taky zrovna tak akorát.

Začal jsem si pod proudy horké vody pískat.

*

Při vycházení ze sprchy na mě byl podniknut zákeřný útok.

Jako první jsem zaregistroval velký odhozený ručník na podlaze. Hned vzápětí se mi kolem krku vrhla nahá dívka, přitiskla se mi na rty, stiskla můj pevný zadeček.

Oplatil jsem jí stejnou mincí, můj jazyk se potkal s jejím, naše mladá těla se k sobě přitiskla.

Postel zavržala, pokojem se začaly rozléhat tlumené vzdechy. Oheň kdesi uvnitř mne divoce vzplál, mé vybičované smysly zažily první vlnu extáze. Marianovo tělo je nádherně citlivé, nevyzkoušené, neopotřebované. To Simonino je taky fajn.

Hladil jsem její jizvy, prozkoumával chlapeckými prsty každou oblínku jejího těla, vypínal se do oblouku pod jejími doteky. Naše těla splynula v jedno, celý svět se smrškl do vlnobití pocitů. Další a další přívaly rozkoše útočily na mou mysl, propletenec našich těl sálal živočišným teplem, postel se rozvržala v rytmu kulometné palby.

Ochutnával jsem dívku, přijímal její laskání, polykal její steny. Křičela mi do ucha rozkoší, její zpoceně tělo se lesklo v záři umělého osvětlení.

Při prvním vyvrcholení mi málem prokousla lalůček levého ucha. Při tom šestém jsem jí to oplatil.

*

Leželi jsme propletení jako hadí rodina i s celým příbuzenstvem, oddechovali si v náručí a snažili se popadnout dech. Simona mi cosi vrněla do ucha, já ji hladil po poškrábaných zádech a bylo mi fajn. Tak fajn, jako už hrozně dlouho ne. Smilstvo je nádherná věc.

„Půjdem se navečeřet?“ zeptal jsem se, když se můj hrudník přestal zvedat jako po absolvování maratónu.

„Hmmm,“ udělala Simona. Vzal jsem to jako ano.

*

Penzion „U leva“ má kromě fešné recepční i hrozně atraktivní servírku. Objednal jsem pro oba pořádný steak a zatímco jsme jedli, vrhal jsem na míhající se dívku postranní pohledy. Odhadem o něco vyšší než já, asi tak dvaadvacet let, vlasy v barvě tepané mědi, atletická postava, dlouhé nohy, hezký úsměv. Kdybych si měl vybrat mezi půvabnou tmavovláskou z recepce a touhle kočkou, asi bych dlouho váhal. Nemluvě o tom, že i Simona už prokázala svoje schopnosti.

Spokojeně jsem se usmál do talíře.

Já si vybírat nemusím.

*

Nechal jsem servírce velkorysé spropitné, poslal Simonu do pokoje a přitočil se k recepci. Dívčina tam seděla rozvalená na židli, v ruku nějaký časopis o módě, půvabný obličejík soustředěný na čtení.

Odkašlal jsem si, recepční vzhlédla.

„Ahoj,“ řekl jsem s hezkým klukovským úsměvem na tváři.
„Nechtěla bys zajít ke mně na pokoj a užít si to ve třech?“

Dívce přelétl po čele mrak, oči po mně metly dvojicí blesků.

Naše pohledy se střetly.

Přeskočila jiskra.

„Jasnačka!“ usmála se recepční, v zelených očích čirý chtíč.

*

Servírku jsem dostal docela obdobným způsobem. Nejsem si jistý, jestli to takhle vycházelo i Marianovi, ale kdyby ano, asi bychom ho se Simonou nepřekvapili takhle zvečera úplně samotného. Nechci se chlubit, ale mám dojem, že za dvojitém úspěchem můj chlapecký šarm nestojí.

Na nefalšovanou démonickou přitažlivost bych vsadil spíš.

*

Simonu pohled na dvě slečny po mém boku docela překvapil.

„Simona, Darina, Andrea,“ představil jsem všechny přítomné a lehkým kopnutím za námi zavřel dveře. Děvčata po mém boku na sebe spiklenecky mrkla, Andrea mě lehkým drcnutím povalila na postel, Darina se na mě vyšvihla jako na koně. V Simoniných očích zablesklo žárlivostí. Zvědavě jsem si svou společnici změřil, zatímco mi Darina začala pomalu rozepínat zip u kalhot.

Andrea si přetáhla blůzku přes hlavu, vyhoupla se k nám na postel a chytila mi ruce nad hlavou. Její hebká stehna se mi otírala o uši, nade mnou se vznášela perfektní ňadra jako dvojice hedvábných horkovzdušných balónů navlečených v černých krajkách.

Darina dokončila rozepínání mých kalhot a teď mi je začala pomalu stahovat. Pokusil jsem se jí pomoci, ale Andrea mi držela ruce pevně za hlavou.

„Chlapec sa bráni,“ zazněl pokojem Darinin smích jako stříbrné zvonečky.

„To mu moc nepomôže. Sme naňho dve. Alebo tri??“ otočila se Andrea tázavě na Simonu. Ta se ušklíbla, shodila ze sebe košili od uniformy a přitulila se ke mně na postel. Její ruce zašátraly po mém těle a začaly mi zlehka vyhrnovat triko.

Andreina ústa se zkusmo dotkla Simoniných rtů, Darina mě zbavila veškerého spodního prádla. Zamlel jsem se v dívčím zajetí a byl odměněn dlouhou, sladkou pusou.

Na zem začaly dopadat kousky dívčího i mého ošacení, těla se propletla, zazněly první vzdechy.

V následujících hodinách jsme vystřídali všechny známé sexuální polohy, já přihodil pár nápadů původem snad ze samotné Deváté sféry (samozřejmě jen těch nejnevinnějších), postel skřípěla jako zarezlá pekelná brána. Miloval jsem se na posteli, miloval jsem se na gauči. Bral jsem si dívky přehnuté přes noční stolek, souložil jsem ve sprše, ve skříni i na podlaze. Jako sexuální pomůcku jsme postupně zneužili každý kousek vybavení, oblečení i hygienických potřeb, který se zneužít dal a pár takových, u kterých to snad ani nebylo možné. Ve vzduchu se vznášela vůně zpocených těl, noční ticho naplnil extatický křik. Myslím, že na nás asi v jedenáct večer někdo zuřivě bušil, ale nikdo to nebral na vědomí. Dívky se předháněly ve vymyšlení rafinovaných perverzností, já chvílemi fungoval jako sexuální hračka, chvílemi jako sexuální bůh. Prostěradlo na posteli smršť animální zuřivosti nepřežilo, noční stolek přišel o jednu vyřezávanou nožku, dveře u skříně visely nakřivo. Vypotřebovali jsme všechno mýdlo, koupelnu naplnila oblaka páry, podlahu pokrývaly mokré stopy bosých nohou. Andrein zadeček odřel na jednom místě omítku až na cihly, Simoniny nehty zanechaly na Darininých zádech hluboké škrábance, já prožil orgasmus snad dvacetkrát.

Někdy dávno po půlnoci jsme všichni čtyři padli do zvalené postele, naše unavená těla se k sobě přitiskla a my se propadli do hlubokého spánku.

Usnul jsem jako poslední, v levé dlani Andreino ňadro, Simoniny hebké vlasy rozprostřené po břiše, pravou dlaň na Darinině ohanbí. Na obličejí se mi roztahoval široký úsměv.

Probudily mě paprsky slunečního světla. Ležel jsem na zádech nahý jako nemluvně, Simona se mi tulila k plochému břichu. Pokoj vypadal jako po řádění tornáda, všude se válely naše svršky. Darinu ani Andreu nebylo nikde vidět.

„Vstávej,“ lehce jsem zatřepal Simoniným ramenem. Po prošoustané noci mi bylo pořád nádherně, ale současně jsem se na sebe trochu zlobil. Na včerejší půlnoc jsem měl připravený trochu jiný program. Důležitější než sexuální orgie.

Simona zamručela, protáhla se, přelétla ospalýma očima celý pokoj. Nepřítomně jsem ji pohladil po vlasech a zapřemýšlel, jak moc velký vliv může mít denní doba na mé schopnosti. Ne, teď jsem neměl na mysli sexuální výkonnost, teď mi šlo o temné umění magické. Zkušenost s Mocnostmi ze včerejšího podvečera mi z hlavy sice pořád ještě nevyvanula, ale zároveň mi bylo jasné, že bez magie se neobejdu. Že prostě musím najít pár lidí a to se mi obyčejnými lidskými prostředky nemůže podařit.

„Co budeme dělat dál, Mistře?“ otázala se Simona hledící mi zblízka do obličeje. Jak jsem se tak díval na její spánkem pomačkanou tvář, zase mi to mezi nohama zacukalo. Tentokrát jsem ovšem své nezvedené tělo okřikl. Tentokrát má přednost práce.

„Musím vyzkoušet takové malé kouzlo. Jdi se zatím osprchovat, nebo něco.“

Simona se znovu protáhla, zavrňela jako kočka a pomalu se vysoukala z postele. Pohled na její kulatý zadeček ve mně málem zase probudil zvíře, ale znovu jsem se ovládl. Když tak bude čas potom.

Nějakým oblékáním jsem se nezdržoval. Jen jsem vyklidil prostor asi dvou metrů čtverečních, odsunul propocený kobereček a zalovil v klukově batohu. Nejspíš studuje nějakou průmyslovku, nebo co – mezi učením se nacházelo i docela pěkné kružítko. S ostrým, lesklým hrotem.

Lehce jsem se škrábl do předloktí, nabral vytrysklé kapky krve na ukazovák a na zrcadlo namaloval Bafometův symbol. Snažil jsem se

kreslit tak přesně, jak to jen šlo. Čím čistší provedení, tím menší výdej sil. To je jeden ze základních principů.

Obtáhl jsem nakreslený symbol ještě jedním kruhem a doplnil pár podivně vyhlížejících písmen. Simona se vynořila z koupelny dočista nahá, usadila se kousek vedle mě na ten odsunutý kobereček a teď zvědavě pozorovala mé počínání.

„Ubal mi jointa,“ vyzval jsem ji.

Zatímco dívka motala cigaretu, začal jsem tichým hlasem propěvovat jednoduchý popěvek v jazyce, jakým se mluvilo před dvěma tisíci lety na Fidži. Ani si nevzpomínám, kde jsem přišel k téhle vědomosti, ale to není důležité.

Zrcadlo se začalo zlehka vlnit jako vodní hladina.

Simona hladce polkla a já trochu přidal na hlasitosti. Ne moc, jen natolik, aby se můj hlas vznesl ke stropu, zčeřil hladinu zrcadla a usadil se v rozích pokoje. Simona už bez ptaní zapálila špičku cigarety a zasunula mi ji mezi rty.

Zhluboka jsem potáhl, dvakrát se nadechl kouře a takřka neslyšným hlasem přidal dvojverší. S cigaretou mezi prsty jsem se dvakrát dotkl zrcadla, přidal třetí dotek druhou rukou. Můj obraz zmatněl, ač povrch zrcadla zůstával stále křišťálově čistý.

Potáhl jsem podruhé a pocítil, jak se mi droga rozlévá krevním řečištěm.

Potáhl jsem potřetí.

Pokoj v zrcadle zmizel jako mávnutím kouzelného proutku, Simona si přitiskla ruce na pus. Ale to jsem už skoro nevnímal. Oči mi začaly horečnatě žhnout, v zrcadle se pomalu vynořoval pohled na neznámou krajinu. Zním ten pocit. Od svého příchodu na Zemi jsem jej cítil pouze jednou, ale to stačilo k tomu, aby se mi nesmazatelně otiskl do mozku. Vdechl jsem dalšího šluka drogy, oprostil se od reality pokoje a nechal svou mysl vznášet se na vlnách nereálna.

Známý pocit nabyl na intenzitě, krajina se začala vynořovat z mraků. Teď už vypadala docela skutečně, jako pohled z letadla. Jen zářící zelený bod uprostřed scénérie jí dodával nádechu nereálna.

Zním ten bod. Víím, co je zač. Jeho spatření nemá nic společného s mou démonickou podstatou. Je to odkaz bytosti obdařené

nevídaným darem. Darem vidět vzdálená místa, darem slyšet cikády. Darem lokalizovat síly pekelné.

Ponořil jsem se do vize ještě víc, připomněl si pocity, jaké jsem zažíval ve Fatimině těle. Slabost, hlas cikád, drogové opojení. Má paměť ožila, mysl se nechala vést, představy nabraly na průzračnosti.

Pohled na Ostravu z ptačí perspektivy naplnil celé zrcadlo.

*

Díval jsem se na známé město, dával si do souvislostí ulice, orientoval se podle kolejí, obtiskoval si pohled do paměti. Město se stávalo zřetelnějším a zřetelnějším, zářící bod se přibližoval. Okrajové části města zmizely za rámem zrcadla. Už jsem byl schopen rozeznat lidi, už jsem viděl neónově blikající nápisy. Zelený bod jedovatě zářil a já se usmíval sám pro sebe.

Na té Stodolní se dá opravdu najít snad všechno.

*

Cigareta dopadla na zem a já zavřel oči. Mysl vznášející se na vlnách opojné drogy začala zpočátku neochotně, ale pak čím dál tím rychleji padat do obvyklých výšin uvažování. Nevím, jak daleko je na tom Marian s návykem, ale mám dojem, že si dá práska jen občas. Rekreačně. Jinak bych se tak snadno a tak kvalitně nezkouřil.

Pohled na zdrogovaného démona není nic hezkého. Ani to není k smíchu. Na to, abych tuto pravdu Simoně predestřel, jsem najednou neměl dostatek sebeovládání. Jazyk se mi tak nějak motal, pokoj mi plaval před očima a smějící se dívka se mnou měla docela dost práce, než mě dostrkala do sprchy a pustila mi na hlavu ledovou vodu.

Trochu mě vzpamatovalo, na seznam nádherných pocitů jsem si přidal i ledovou vodu na nahých zádech a pak už mě Simona utírala tím velkým bílým ručníkem. Nechovala se přitom ke mně jako k velkému Mistrovi. Spíš si se mnou chvílemi hrála, užívala si mého mladého těla a vůbec se mnou jednala spíš jako s obyčejným klukem, než s mocnou bytostí pekelnou.

Nebránil jsem jí. Být uctíván jako božstvo není špatné, ale bez toho vyděšeného pohledu v dívčích očích se docela rád obejdu. Možná je to ještě pozůstatek mého lidství, ale v ženských kukadlech mám daleko radši touhu, chtíč, nebo dokonce lásku.

Přesně takovou, jakou jsem teď spatřil v Simoniných očích.
Postel opět zasténala.

*

Milování je nejen krásná věc sama o sobě, ale rozproudená krev taky hezky napomáhá odplavování drog z krevního řečiště. Když mé přirozené mužství ochablo a Simona se mi svezla do náruče, zjistil jsem, že už mi to zase uvažuje celkem normálně.

Takže jsem zauvažoval, co dál. Hrozně moc se mi chtělo strávit v tomhle sympatickém penzionu ještě pár dní. Užívat si nevázaného sexu, dobře si jíst a vůbec si vychutnávat život v lidském těle. Pořád ještě si nepamatuju na všechny důvody, ale mám silný dojem, že právě proto jsem uprchl z Deváté sféry. Abych si něco užil.

Ale na druhou stranu...

Na druhou stranu je tady Eudoxus. Člověk, který se odvážil mě omezovat, který si dovolil sáhnout na mou Simonu, člověk, který měl tu nebetyčnou drzost násilím mě nutit k tomu, abych mu sloužil. Od chvíle, kdy jsem sklouzl z kříže do Fatimina těla, v sobě musím potlačovat nepředstavitelně silnou touhu jít a zakroutit mu krkem. Uškvařit ho zaživa, zadupat do země, předvést mu, co to je nasraný démon. Je to nepředstavitelný pocit, bojovat s vlastní přirozeností. Jenže já s ním bojovat musím. Protože kdybych se jí poddal, mohlo by to mít nedozírné následky. Nepřežil jsem celé ty eóny v Deváté sféře proto, že bych se podvoloval svým pudům. Nad pudy musí vítězit rozum. Vždy a za všech okolností. A rozum velí na chvíli ustoupit, skrýt se a počkat, až se má na kousíčky rozmlácená paměť zase dá dohromady. Ve chvíli, kdy si budu jistý, že mám zpátky veškerou svou moc, nebude existovat místo, kde by se přede mnou mohl Eudoxus schovat. Vrátil se do jeho sídla a provedu mu věci, které si zatím nedokáže ani představit. Ale ne dřív. Ne dřív, než si budu

stoprocentně jistý, že nad ním zvítězím. Ne dřív, než bude moje moc v porovnání s tou jeho jako velehora vedle vodou ohlazeného obláčku.

Což zatím tak docela není. Mám-li být upřímný, tak zatím jsou naše schopnosti asi tak vyrovnané. A to si ještě spíš fandím.

A to samozřejmě není všechno. Dalším akutním problémem je muž v šedém obleku. Pokud bych si mohl vybrat, tak bych byl docela rád, kdybychom se už nikdy nesetkali. Jistě, až do této chvíle nepředvedl nic zvláštního. Trik s bleskem a jeden vystřelený mozek. Ale stejně z něj mám skoro husí kůži. Jako by v tom nenápadném chlapíkovi dřímala moc větší, než jsem kdy míval já. Mé staré vzpomínky z prvních chvil na Zemi mé obavy jen potvrzovaly. Mocnosti... už jen z toho slova samotného se do mě dává třesavka.

A samozřejmě je tady ještě záhadná pomoc čekající v Ostravě, moje děravá paměť, podivné převtělování a určitě ještě pár dalších věcí. Když se to vezme kolem a kolem, je těch pádných důvodů, proč milého „leva“ opustit, víc než dost.

„Jdeme se najíst,“ načechral jsem Simoniny vlasy, vymotal se z postele a jal se shánět vlastní svršky. Slušivé trenýrky si nejspíš jako suvenýr odnesla jedna z dívek, ponožky jsem musel stahovat z lustru, ale do kapsy riflí mi někdo na oplátku nacpal černé, krajkové kalhotky. Andrea dneska nejspíš chodí naostro.

Naházel jsem na sebe oblečení (kalhotky zůstaly v kapse), popohnal loudající se Simonu, přepočítal hotovost. Dáme si snídani, půjdeme najít nějakou půjčovnu aut a pak hurá do Ostravy. Jestli půjde vše hladce, tak jsme do večera tam. Jestli budu mít opravdu štěstí, tak už dnes večer budu mezi svými. Mezi pekelnými silami, které mi poradí, jak osvěžit své vzpomínky, jak získat moc, která mi náleží, jak se vrátit a roztrhat Eudoxe na kousičky, jak se skrýt před Mocnostmi.

Jestli budu mít štěstí.

Za oknem udeřil blesk.

*

„A do prdele!“ prohlásil jsem zdánlivě klidným hlasem. Simona zaječela, já hmátl po botách.

Práskl výstřel, okno zadrnčelo, od radiátoru se cosi odrazilo s šiléným zabzučením, ze stropu se snesla sprška omítky a mě přímo do kříže nabral rozjetý vlak.

Práskl jsem sebou na zem, dolní polovinu těla náhle necitlivou, neovladatelnou.

„Zdrhej a ječ!“ zařval jsem na Simonu, jak jen mi krev v puse dovolovala. „Sejdeme se na letišti!“

Simona díky Peklu nezůstala stát a zírat. Rozrazila dveře pokoje a s ječením trhajícím ušní bubínky seběhla schodiště. Slyšel jsem, jak se dveře okolních pokojů otevírají, jak vybíhají poděšení hosté. A taky jsem slyšel kroky.

Klap, klap, klap.

Pomalé, vyrovnané kroky člověka, který nemá kam spěchat. Kterému práce nemůže utéct.

Z chodby zaznělo další ječení, ozval se zvuk těla rítícího se ze schodů. Mně se zatím podařilo otočit k oknu a teď jsem se pokoušel vyplazit po radiátoru nahoru.

Kroky zaklapaly na prahu mého pokoje.

Pustil jsem radiátor a svezl se zpátky na parkety. Do zad mě ten parchant podruhé nestřelí.

„Nevím, jak jsi to udělal, démone,“ ozval se muž v šedém obleku tichým, příjemným barytonem. „Ale musím ti poděkovat za to malé vytržení z bezbřehé nudy.“

Otočil jsem se, abych taky něco řekl a můj zrak padl na mužovu zbraň. Mířil mi přímo mezi oči, mladou tvář jako obvykle mrtvou a nevýraznou.

Otevřel jsem ústa.

Můj mozek se rozstříkl po celém okně.

*

Tác zarachotil na podlaze, nějaký tloušťík mě málem převrátil. Snídající hosté kvapně opouštěli jídelnu, já uhnul ke stěně, aby mě neušlapali. Na těch vysokých podpatcích jsem to málem nestihl.

Nebýt událostí včerejšího večera, potřeboval bych zrcadlo. Takhle mi stačilo kouknout do vlastního výstřihu, podívat se na štíhlé ruce s dlouhými prsty a bylo mi hned jasné, že pro tento okamžik se jmenuju Andrea. Andrea pracující jako servírka, Andrea s moc hezkým zadečkem.

Mezi dusotem prchajících zákazníků jsem zaslechl i pomalé, vyrovnané kroky.

Klap, klap, klap.

V podobných situacích je nejdůležitější zachovat chladnou hlavu. Sehnul jsem se, sebral ze země tác, posbíral pár střepů. Zrak jsem přes rudou záplavu vlasů upíral na schodiště. Pomalé, vyrovnané kroky se blížily.

Přemístil jsem na tác poslední kousek roztříštěného talířku, pomalu se narovnal.

Muž v šedém obleku sestoupil ze schodů, nevšimavě prošel kolem recepcy s vytřeštěnou Darinou jako by byl v hotelu jediným člověkem. Nevím, jak to udělal, ale návalem u dveří doslova proplul. Jako by tam ti tlačící se lidé vůbec nebyli.

Pak mi zmizel z očí.

Položil jsem tác na nejbližší stůl, zklidnil dech a pomalu napočítal do sta. Poté jsem přistoupil k oknu a co možná nejnenápadněji rozhrnul záclonu. Na vlastní oči jsem viděl, jak muž z hotelu vychází. Přesto teď nikde nebyl. Jako by se vypařil.

Sesul jsem se na židli a pomaličku napočítal do tisíce. Nikdo si mě nevšiml, všechen personál běžel zjistit, co se stalo. Jen Darina se opírala o pult a zírala na mě, jako by se nehlasně ptala, jestli se v tom jejich milém penzionu opravdu střílelo.

Mužský výkřik seshora jí odpověděl jasněji, než tisíc slov.

Kvapně jsem vstal a chytil ji něžně na loket.

„Miláčik, mohla by si ma odvézt na letisko?“ zeptal jsem se zkomolenou slovenštinou. „Bez otázek, moc ťa prosím.“

Darina mi pohlédla do očí, v hlavě se jí roztočila kolečka. Mohl jsem z té milé holky udělat jediným hnutím myslí poslušnou loutku,

ale na světě neexistovala věc, do které by se mi chtělo míň. Ten vypařený zabiják by tady ještě někde mohl být. V nějaké netušené rovině existence, v nějakém stavu mezi bytím a nebytím.

„No jasné, obleč sa,“ rozhodla se konečně recepční. Popadl jsem ji, vlepil sesterskou pusku na tvář a rozběhl se na parkoviště. Tak trochu jsem doufal, že bych mohl zahlédnout i Simonu, ale zřejmě se ztratila v autě nějakého prchajícího hosta. Taky dobře.

*

Darina je nejspíš moje hodně dobrá kamarádka. Celou cestu na letiště zírala před sebe a na nic se mě neptala. Takové přátelství je vzácná věc. Škoda, že Darina už Andreu nikdy neuvidí živou.

*

Rozloučil jsem se se svou přítelkyní, slíbil jí, že se určitě ozvu a pak už moje opodpatkované kroky zazněly v letištní hale. Lidé se míhali sem a tam, Simonu nebylo nikde vidět. Napadlo mě, že jsem se sem možná dostal rychleji než ona, napadlo mě také, že se Simona rozhodla na mě vykašlat. Neměl bych jí to za zlé, na jejím místě bych udělal to samé.

Vlastně ani nevím, proč se mnou ta holka zůstává. Jestli opravdu věří, že z ní udělám mocnou kouzelnici, nebo mě snad dokonce miluje... nevím a ani mě to moc nezajímá. Lidské city jsou mi tak trochu volné. Lidské způsoby rozmnožování jsou na druhou stranu moc fajn.

Znovu jsem se rozhlédl po přečpané hale. Znovu zbytečně.

Pokrčil jsem rameny a šel se usadit před tabuli odletů. Jestli tu Simona někde je, tak mě dřív nebo později najde. Minimálně proto, že ji taky začnou bolet nohy. Jestli tu není, tak ji odsud docela pohodlně uvidím.

Rozhodl jsem se, že počkám přesně tři hodiny.

Do pravého poledne.

KOŠICKÉ LETIŠTĚ

Tři hodiny jsem čekat nemusel. Přesně v deset nula pět se z reproduktoru ozvalo jasným kultivovaným hlasem: „Zdravím, Astarothe. Překvapen? Neměl bys být. Ta tvá sladká obdivovatelka mi prozradila, že se máte sejít na tomto letišti. Jsem si poměrně jist, že mě znovu vidět nechceš, že utíkáš, jako by ti za patami hořelo. Ale to nevádí. Já mám času, prostředků a vytrvalosti víc, než si dokážeš představit. Takže kdyby sis to náhodou chtěl rozmyslet a vrátit se, abychom dokončili náš malý obchod, tak víš, kde mě hledat. A abys byl trochu víc motivován, abych ti nesešel z očí, nesešel z mysli, tak věz, že tvá malá Simonka bude tvůj návrat očekávat rovněž. Jak jinak, na své oblíbené dřevěné sedačce. Tak se zatím měj, příteli.“

Letištní rozhlas se odmlčel. Já zíral přímo před sebe, neodvažuje se ani pohnout. Jsem si poměrně jistý, že tohle by na letišti Eudoxovi dobrovolně neodvysílali. Kdybych si měl tipnout, tak bych řekl, že se Eudoxovi lidé nabourali do místních počítačů, nahráli do nich právě vyslechnuté oznámení a pak po sobě zase uklidili. A nejspíš to tak udělali na více místech Slovenské republiky. Jen tak pro všechny případy, kdyby jim třeba Simona lhala.

Jenže pak tady taky byla druhá možnost. Představil jsem si maskované komando, svázanou obsluhu rozhlasu na podlaze, drsné

muže s necitelnými pohledy. Drsné muže upřeně zírající do davu v hale na sebemenší známku leknutí.

Na hladké letištní dlažbě zacvakaly okované boty mužů v uniformách.

Představy se staly skutečností.

*

Vstal jsem tak nenuceně, nenápadně a přirozeně, jak jen jsem to dokázal. Spolu se zbytkem davu jsem sledoval, jak se vchodem hrne četa vojáků, jak se rozestavují na strategická místa, jak přejíždějí přimhouřenýma očima davu pasažérů.

Z amplionu to zachraplalo, ozvalo se oznámení pro cestující. Poslouchal jsem hezky sestavené lži o hrozbě terorismu, poslouchal jsem uklidňující slova, poslouchal jsem nabádání ke spolupráci. Poslouchal jsem a nenápadně, krok-sun-krok se přemísťoval k dámským toaletám. V davu lidí to šumělo, nervozita a napětí se dala skoro krájet. Zauvažoval jsem, že zařvu cosi ve smyslu, že mám bombu, ale pak jsem nápad zavrhl. Těch lidí okolo nebylo zase tak moc a věřil jsem, že vycvičená vojenská jednotka by nával paniky dokázala zvládnout. K první jednotce zatím navíc přibyla druhá, stejně početná. Tihle chlapi se vynořili z druhé strany, odtamtud, co se nastupuje do letadel. V mžiku obsadili všechny východy a začali se rozmisťovat po hale. Díval jsem se, jak zaujímají strategická místa u pokladen, výdejů lístků a informačních terminálů. Díval jsem se a moje ruka sevřela kliku dámských toalet. Než za mnou zaklaply dveře, objevili se další vojáci i ve druhém patře letiště.

*

„Kurvaprácedoprdelefix!“ udeřil jsem drobnou pěstí do zdi, až mi z kloubů vystřelil šíp bolesti. Ten zatracený, mizerný, podřadný lidský červ má nejenom tu drzost, že si dovolí podruhé vztáhnout ruku na Simonu, ale ještě na mě pořádá docela normální hon. Měl by padnout na kolena a děkovat bohu za to, že mu můj strategický ústup

poskytl dalších pár hodin života. Měl by si naposledy zasouložit, měl by se nacpat k prasknutí, měl by si užívat života, dokud může. Dokud se nevrátím, abych na něm vykonal svou spravedlivou pomstu. Měl by se trást v koutku.

A on si místo toho dovolí mě ještě provokovat. Říct, že utíkám!

„Zabiju ho, upeču, pochčiju ho, zadupu ho do země! A pak ho sežeru!“ udeřil jsem tentokrát do zrcadla. Tučné kapky krve stékající po pavučinovitých prasklinách jsem ani nevnímám. Celou mou bytostí otřásal nelidský, nepředstavitelný vztek. Cenil jsem zuby, z mých očí odkapávala hořící síra. Žádný démon v historii universa ještě nikdy neutíkal. My neutíkáme. My neustupujeme. Nemáme to v povaze. Jen pomyslet na něco takového je známka čirého šílenství. Říct něco takového o démonovi je sebevražda. Říct něco takového *přímo démonovi* je... je... ne. Na to prostě nejsou slova. To se prostě *nedělá!*

Stál jsem u zrcadla, svíral okraje umyvadla a drtil slova, která tento svět ještě neslyšel. Na zrcadle se rozzářily dva rudé body, sklo začalo zlehka bublat. Můj hrudník se začal rytmicky zvedat, jak jsem se nepředstavitelnou silou vůle donutil uklidnit. Tlumit démonovy emoce je příšerná práce. Rudý vztek pořád někde vyšlehal, plameny zuřivosti olizovaly vnitřek lebky. Mocné nelidské emoce navíc působily jako spouštěč vzpomínek. Nejen těch *obyčejných*. Na kouzla, Devátou sféru a tak. Ne, z temnot zapomnění se vynořily další vědomosti. Z mých rudě nalakovaných nehtů se během několika okamžiků staly antracitově černé zahnuté spáry krájející porcelán jako máslo. To bublající zrcadlo taky nebyl jen slovní obrat. Tam, kam se upíraly mé zraky, už byly jen hluboké díry. Sklo pomaličku stékalo v hustých žhavých kapkách, vytvářejíc tak ze zrcadla umělecké dílo. Zavřel jsem oči a několikrát se zhluboka nadechl. Přesunul jsem se k vedlejšímu zrcadlu a pohlédl do něj tak klidně, jak jen jsem dokázal.

Oči už jsem neměl.

Tedy ne to, co se pod pojmem oči obyčejně představuje.

Místo bulv se do zrcadla dívalo něco jako miniaturní černé díry naplněné až po okraj koncentrovanou energií. Ve sličném dívčím obličejí to působilo nepatříčněji než střelná rána uprostřed dětského